

Life of a psychopath...

Just kidding!

It's my diary...

~June

Dagboek van een psychopaat.

Lisa Wortelboer

Author: Lisa Wortelboer
Coverdesign: Lisa Wortelboer
ISBN: 9789463675758
© Lisa Wortelboer

Voorwoord van de auteur

Dit dagboek is door iemand geschreven die ik erg goed ken. Ze vroeg aan mij of ik dit boek voor haar wilde publiceren. Omdat dit zo'n goede vriendin van mij is wilde ik haar wel helpen. Ze had als boodschap dat ze met haar ervaringen graag wilde laten zien hoe het is om als puber op zoek naar jezelf te zijn. Daarbij wilde ze in naam van de wetenschap haar ervaringen delen en wilde ze haar dagboek voor nuttige doeleinden gebruiken, vandaar dat ik dit boek nu voor haar publiceer.

Ik vind het op sommige punten erg schokkend en je merkt echt dat ze met zichzelf worstelt, maar het hielp mij enorm om haar beter te begrijpen. Lees met begrip dit boek en leer hiervan! Het zal je zeker bepaalde mensen beter doen begrijpen.

Hoofdstuk 1

22:46

Donderdag 27-12-2018

Het is net Kerstmis geweest. De familie kwam bij elkaar en we hebben lekker gegeten.

Erg gezellig dus.

Maar ik ben niet meer dezelfde June. Kerstmis was dus niet even betekenisvol als anders. Je kunt zelfs zeggen dat wat ik heb geschreven over kerstmis een tikkeltje sarcastisch was.

June. Wanneer ik die naam opschrijf komt het me zo vervreemd voor. Ook heb ik geen herkenbaar gezicht wanneer ik in de spiegel kijk. Althans, voor mezelf. Ik begin langzaam in iemand, zeg maar liever iets, anders te veranderen. Een persoonlijkheid vol haat, afgunst, kracht en autoriteit... Okey, dat laatste misschien niet. Maar ik zal het heerlijk vinden.

Ik begin stukje bij beetje te veranderen. Maar in wat? Daar ben ik nog naar op zoek, maar het komt gevaarlijk leuk dicht bij een psychose uit.

Met mijn ervaringen bij de psychologe en psychiaters heb ik wat uit hun verhalen opgedaan. Toen ze vragen aan mij stelden heb ik mijn

antwoorden verdraaid. Verdraaid naar datgene wat ik hun wilde laten weten.

In het begin was ik dom geweest. Ik voelde vertrouwen en meeleven, of hoe je dat ook noemt, met één van de psychologen. Ik trapte in mijn eigen valkuil voor aandacht en loog over datgene waar ik al jaren over had gelogen. Ik kreeg aandacht en vervolgens ook aandacht van de psychiater. Alsof ik nog niet dom genoeg bezig was, vertelde ik over de neigingen om mensen te verwonden. Niet uit woede... Nee, uit interesse.

En ja, op een gegeven moment was het zover gekomen dat ze mij bij Lucertis niet meer konden helpen. Ik werd naar het GGZ doorverwezen. Zij waren wat meer gespecialiseerd in waanbeelden en intrusieve gedachten, zoals later het verwonden uit interesse en de impulsen hiervan werden genoemd.

Toen kwam mijn verstandige ik in actie en vertelde het me wijselijk mijn mond te houden. Ik werd daarbij de vele gesprekken met de psychiaters zat. Het was genoeg geweest.

Met een snel babbeltje was de klus geklaard. Ik vertelde dat ik enorm veel had geleerd in de tijd bij het GGZ en zo kreeg ik het voor elkaar om iedereen, inclusief mijn ouders, aan mijn laars te lappen, ze tevreden te stellen en ze wijs te maken dat ik weer

contact op zou nemen wanneer de “klachten” terugkwamen en toenamen.

Zo was ik weer vrij en kon ik een soort nieuwe start maken. In plaats van mijn ouders te vertrouwen en hun te waarschuwen wanneer ik weer “klachten” kreeg, hield ik het voor mezelf en vertrouw ik ook alleen maar mezelf. Alleen voor mij laat ik mijn ware ik zien. Hopelijk aan niemand anders laat ik dit geweldig gruwelijke karakter zien. Want als dit gebeurt, dan weet je meteen dat jij (Ja jij! De lezer van dit verhaal...) correct bent over je vermoedens van mij na het lezen hiervan.

Ik denk dat ik een van die aparte gekken ben. Degenen die logische beslissingen kunnen maken zonder dat emoties invloed hebben. Ik ben geen gek met iets in mijn hersenen wat NIET klopt. Nee... Ik ben een persoon die **JUIST** een stap vooruit is op de rest. Zeg maar liever een aantal sloten meer.

Ik ben, zoals jullie het noemen, een *psychopaat*. Zo ben ik geboren en zo ben ik opgegroeid. Niets aan te doen... Maar ik houd ervan!

Ik houd ervan om mezelf te zijn, maar helaas past dit uiterlijk en het gespeelde karakter niet bij de persoon die ik werkelijk ben. Misschien moet ik daar juist blij mee zijn. Een lief, slim en gehoorzaam

meisje doet toch geen vlieg kwaad? En gebeurt dit wel, dan zullen mijn ouders zeggen:

*'Maar zo kennen we onze dochter helemaal niet...
Nee... U moet zich toch echt vergissen...'*

En ja, ze hebben gelijk. De dochter die ze namelijk al 16 jaar lang kennen, is voor hen June. Voor mij is het een masker wat ik bijna 24/7 draag. Mijn werkelijke ik, die mijn ouders nooit hebben gekend, is naamloos. Evenals het ziel- en spijtloos is.

Heb ik een naam voor dat wezen? Nee. Maar daar zal ik snel genoeg achter komen. De naam zal goed bij me passen.